

GILLETTE BOURGOGNE — BEDRIJF 3

Bourgogne — Frankrijk
BEDRIJF 3 — De laatste oogst

Verhalen zijn nooit hetzelfde, omdat de momenten waarop ze elkaar ontmoeten nooit hetzelfde zijn. Plaatsen veranderen. Seizoenen veranderen. Mensen veranderen. En wanneer vrouwen hun pad kruisen, verliest elke voorspelling haar waarde.

Ik heb dit verhaal een tijd geleden verteld. Vandaag wil ik het opnieuw vertellen, met meer intensiteit, bijna als een gesprek met mezelf — een roep uit de herinnering, een stem die blijft kloppen op de deur van de tijd en me niet alleen herinnert aan wat is geweest, maar misschien ook aan wat nog zou kunnen zijn.

BEDRIJF 3 — DE LAATSTE OOGST

Met Sabine naast me voelde de toekomst niet langer ver weg.

Ze was een plek geworden.

Ik keek uit over de wijngaarden en stelde me nieuwe seizoenen voor. Ik dacht aan mijn kinderen, aan hun kinderen, en aan wat er zou overblijven wanneer ik niet meer de kracht had om over het landgoed te rijden. Jarenlang had ik het werk achternagezeten.

Verantwoordelijkheden.

Uitdagingen.

Resultaten.

Ik had landen doorkruist, bedrijven opgebouwd, overwinningen en nederlagen gekend.

Toch leek de sereniteit te hebben gekozen voor dat hoekje van Bourgogne en voor de vrouw die de tijd me onverwacht had teruggegeven.

Sabine liep naast me tussen de wijnstokken.

We spraken weinig.

Na een bepaalde leeftijd ontdek je dat stilte de waarheid vaak duidelijker vertelt dan woorden. De dagen stroomden voorbij met een eenvoud die ik me nauwelijks kon herinneren ooit te hebben gekend.

De wijn rijpte langzaam in de vaten.

De wijngaarden volgden hun seizoenen.

De paarden renden vrij over de velden.

Mijn kinderen kwamen vaker op bezoek.

En voor het eerst in vele jaren keek ik naar mijn leven zonder de behoefte te voelen iets te veranderen.

En de wijn?

Tja, daar hadden de Romeinen al een antwoord op gegeven.

In vino veritas.

In de wijn ligt de waarheid.

Maskers vallen.

Leugens verzwakken.

Zelfs begraven gevoelens vinden uiteindelijk de moed om te spreken.

Zo stelde ik me mijn nieuwe leven voor.

Bourgogne.

De wijngaarden.

De paarden.

Sabine.

Mijn kinderen dichtbij.

Ikzelf, rijdend tussen de rijen, de snoei controlerend, kijkend hoe het zonlicht de wijnstokken raakte.

Alles leek eindelijk op zijn plaats.

En ik was eenennegentig jaar geworden.

Eenennegentig.

Een leeftijd waarop een man denkt dat hij genoeg heeft gezien om door niets meer verrast te worden.

Ik vergiste me.

Want ik had nooit verwacht nog een auto de lange oprijlaan van het landgoed op te horen komen. Nog een auto.

Nog een vrouw.

Nog een jongeman.

Het voertuig minderde vaart en stopte een paar meter van ons vandaan.

Ik keek naar Sabine.

Ik keek naar de auto.

Ik keek naar de jongeman die uitstapte.

Heel even had ik het absurde gevoel dat het leven een scène herhaalde die ik al had beleefd. De vrouw sloot het portier en bleef roerloos staan, terwijl ze het huis bekeek.

Toen keek ze naar mij.

Ze had de uitdrukking van iemand die daar niet toevallig was beland.

De uitdrukking van iemand die jarenlang had gezocht.

Ik voelde Sabine naast me verstijven.

Ook ik kon me niet bewegen.

De vrouw deed een paar stappen naar voren.

De jongeman bleef dicht bij haar.

Ze bekeek me aandachtig.

Te aandachtig.

Alsof ze een bevestiging zocht.

Alsof ze iets probeerde terug te vinden waarover ze haar hele leven had horen vertellen.

Ten slotte glimlachte ze.

Een zachte glimlach.

Bijna melancholisch.

Toen stelde ze één enkele vraag.

“Bent u Ferdinando Frega?”

Ik antwoordde niet meteen.

Angst komt niet altijd voort uit wat we niet kennen.

Soms komt ze voort uit wat we zouden kunnen herkennen.

Bourgogne stond zwijgend om ons heen.

De wijngaarden ademden onder het wegstervende licht.

Niemand sprak.

Sabine niet.

De jongeman niet.

Ik niet.

Want op dat moment begreep ik iets wat eenennegentig jaar me niet hadden kunnen leren. Het leven sluit zijn onafgemaakte rekeningen zelden af.

Het bewaart ze.

Beschermt ze.

Laat ze langzaam rijpen, zoals wijn die in een vat rust.

Dan, net wanneer we denken dat het verhaal ten einde loopt, opent het een deur waarvan we dachten dat die voor altijd verzegeld was.

Een herinnering.

Een vraag.

Een spijt.

Een vrouw.

Misschien een zoon.

Misschien een oude liefde.

Of misschien een waarheid die een heel leven nodig had om ons te bereiken.

Ik bleef roerloos staan.

Met Sabine naast me.

Met die vrouw voor me.

Met twee jongemannen die bij verschillende verhalen hoorden — of misschien bij hetzelfde.

En voor het eerst voelde ik geen haast om het antwoord te kennen.

Want ik begreep dat het lot niet was gekomen om het boek te sluiten.

Het was gekomen om er een pagina aan toe te voegen.

En misschien begon op die avond, in het hart van Bourgogne, het belangrijkste hoofdstuk van allemaal pas.

Ferdinando